

แค้น

๑ อินทพจน์

ถึงตัวกูด้านิลเหมือนดินถ่าน
กล้าลมฝนทุกวันไม่บรรเทา
ไล่เสือเก่าคร่ำคร่ารอยผ้าปะ
เปื้อนโคลเหี่ยวเกลือฉาบเป็นคราบครำ
ชุดทำงานกลางทุ่งไม่ยุ่งยาก
กูคลุกคลีโคลนดินถื่นพำนัก
มั่งรังเกียจเหยียดหยามกฐนรามา
เป็นแต่จุกควายโจนลงโคลนไป
คนปากหมาอย่างมึงนี่แค่พูด
มีสมองลองคิดค้นค้นค้นดู
ถ้ากูมีอำนาจบาทใหญ่หลวง
แล้วเทียบไถหนควายจะได้จำ

ผิวกายกร้านด้วยแดดที่แผดเผา
ทนรับเอาความยากมาตรากตรำ
ทางเก่งสะสมรอยร่องรอยซ้ำ
ทนเจจาไล่มันสิ้นวันซัก
ใช้ผู้ลากมากคือวศรศักดิ์
ก็เพราะรักทำกินแผ่นดินไทย
ทั้งกล่าวยาใจเวลาไม่เอาไหน
จับแต่ไถแบกแต่จอบไม่รอบรู้
น้ำลายบูดเหม็นหมดไม่อดสู
มึงมีข้าวกินอยู่...ใครรู้ทำ
จะผูกห่วงคอมึงตริงจนหนา
ที่มึงพร่ำลบลู กู...ชาวนา